

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

Överklagande av en hovrättsdom – grovt sabotage mot blåljusverksamhet (påföljden)

Klagande

Riksåklagaren
Box 5553
114 85 Stockholm

Motparter

1. IY
Frihetsberövande: Häktad

Ombud och offentlig försvarare: Advokaten PM

2. MA
Medborgare i Ryssland
Frihetsberövande: Häktad

Ombud och offentlig försvarare: Advokaten TM

Överklagade avgörandet

Göta hovrätts dom den 2 november 2022 i mål B 3301-22

Yrkande

Jag yrkar att påföljden för IY ska bestämmas till fängelse i sju år och sex månader samt att påföljden för MA ska bestämmas till fängelse i sex år.

Frågan i målet

Det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen uttalar sig i frågan om hur straffvärdet ska bestämmas vid grovt sabotage mot blåljusverksamhet. (Även i fråga om vilka omständigheter som ska ligga till grund för rubriceringen av gärningen.)

Jag föreslår att Högsta domstolen, med utgångspunkt i vad hovrätten funnit styrkt beträffande gärningarna, meddelar prövningstillstånd i fråga om påföljd.

Bakgrund

IY och MA har dömts för grovt sabotage mot blåljusverksamhet. Hovrätten har bestämt påföljden för IY till fängelse i sex år och för MA till fängelse i fem år.

Tingsrätten hade bestämt påföljden för IY till fängelse i sju år och sex månader och för MA till fängelse i sex år.

Det åtal som ligger till grund för domstolarnas bedömningar och som domstolarna i sin helhet funnit styrkt lyder enligt följande.

Grovt sabotage mot blåljusverksamhet

MA, IY och [PK] har tillsammans och i samförstånd med varandra samt ett flertal okända medgärningsmän, angripit och stört polisverksamhet, räddningstjänst och ambulanssjukvård genom att använda våld och hot om våld mot poliser, skadat och tillgripit polisfordon och skadat polishundar som används i verksamheten samt vidtagit annan otillbörlig åtgärd, allt enligt nedan.

Efter tillståndsgiven allmän sammankomst för RP har vid tidpunkten en större folksamling samlats. I folksamlingen har ett mycket stort antal personer agerat i uppsåtligt och förenat våld mot polispersonal och polisiär egendom.

Våldet har bestått av omfattande stenkastning, sparkar, slag med eller utan tillhyggen riktat mot såväl polismän som hundar och fordon. Det kastas även bangers, tegelpannor och andra lösa föremål mot polismän och polisfordon, varav fyra fordon också senare har avtvingats polisen eller satts i brand. Folksamlingen har även forcerat polisens olika avspärningar i form av avspärningsband och kravallstaket.

Det har under händelsen skrikits upprepade hot om våld mot polispersonalen.

Som en följd av gärningen har minst 71 poliser skadats, varav 50 poliser så pass allvarligt att de uppsökt vård antingen direkt i samband med gärningen eller i efterhand och 64 poliser har rapporterat påtaglig psykisk påverkan efter händelsen.

Minst åtta polisfordon har skadats, varav fyra fordon har totalförstörts då de har eldats upp. Sammantaget har skada på fordon uppkommit med ca. 2,4 miljoner kronor exklusive moms. 71 poliser har rapporterat att deras personliga tjänsteutrustningar har skadats och sammanlagd skada uppgår till minst 563 000 kronor, exklusive moms.

Tre polishundar har skadats lätt under händelsen.

IY har för egen del, inledningsvis gentemot övriga deltagare i händelseförloppet, tagit en pådrivande roll genom bl.a. rop och gester och eldat på folksamlingen, kastat flertalet stenar mot polis, slagit mot polis med en hockeyklubba, kastat en skyffel samt en elsparkcykel mot polis, hoppsparkat och slagit mot polisfordon, stått på taket på polisfordon samt kört polisfordon varefter polisfordonet antänts. IY var maskerad.

MA har för egen del kastat ett flertal stenar mot polismän och polisbuss och slagit mot en polisbuss samt kastat/slagit en brandsläckare mot en polisbuss. MA var maskerad.

[PK] har för egen del, inledningsvis gentemot övriga deltagare i händelseförloppet, tagit en pådrivande roll genom bl.a. rop och gester och eldat på folksamlingen varefter han kastat ett flertal stenar mot polismän och slagit mot polisbuss. [PK] var maskerad.

Samtliga tre tilltalade har genom sitt agerande och sin närvaro på platsen utgjort en del i den samlade händelsen och uppmuntrat övriga gärningsmän i deras brottsliga gärning.

Det hände den 15 april 2022 i Sveaparken, Örebro kommun.

Gärningen var sådan att den kunde förväntas allvarligt försvåra eller hindra utryckningsverksamhet och brottsbekämpande verksamhet. Till följd av händelsen har Polisen i Bergslagen också begärt och erhållit omedelbar och omfattande assistans från omkringliggande polisregioner för att kunna utföra sin verksamhet.

Brottet bör bedömas som grovt eftersom gärningen framkallat fara för flera människors liv eller hälsa, egendom av särskild betydelse och varit av särskilt farlig art, då den pågått under lång tid, varit väl organiserad, innehållit en synnerligen omfattande våldsanvändning riktad mot polisverksamheten, krävt omfattande polisförstärkningar från flera delar av landet, medfört att Polisen trots erhållna förstärkningar inte kunnat fullfölja sitt uppdrag samt varit motiverad av att Polisen försökt skydda en grundlagsskyddad allmän sammankomst.

IY, MA och [PK] begick gärningen med uppsåt.

Lagrum: 13 kap 5 c § 1 st 1 p och 2 st brottsbalken.

Grunderna för min inställning

Enligt 13 kap. 5 c § brottsbalken ska den som angriper eller på annat sätt stör polisverksamhet, räddningstjänst eller ambulanssjukvård genom att (1) använda våld eller hot om våld mot verksamhetens personal eller mot personer som bistår verksamheten, (2) tillgripa eller skada fordon eller annat hjälpmedel som används eller ska användas i verksamheten, eller (3) vidta annan otillbörlig åtgärd dömas, om gärningen är ägnad att allvarligt försvåra eller hindra utryckningsverksamhet eller brottsbekämpande verksamhet, för *sabotage mot blåljusverksamhet* till fängelse i högst fyra år.

Bestämmelsen om sabotage mot blåljusverksamhet infördes i brottsbalken den 1 januari 2020 (SFS 2019:1162). Syftet med bestämmelsen är att skydda de centrala blåljusverksamheterna – polisverksamhet, räddningstjänst och ambulanssjukvård – från våld och sabotage. Bestämmelsen innebär att det är förbjudet att angripa eller på annat sätt störa blåljuspersonalens arbete. Även om vissa av de nu straffbelagda gärningarna redan tidigare var kriminaliserade ansågs det straffrättsliga skyddet behöva stärkas, bl.a. eftersom det saknades en heltäckande straffrättslig reglering som direkt syftade till att skydda nämnda samhällsnyttiga funktioner samt då angrepp på och hindrande av blåljusverksamheterna utvecklats till ett allvarligt samhällsproblem (prop. 2018/19:155 s. 19 f.).

Om brottet är grovt döms enligt 13 kap. 5 c § andra stycket brottsbalken för *grovt sabotage mot blåljusverksamhet*. Vid bedömningen om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen har (1) framkallat fara för flera människoliv eller (2) egendom av särskild betydelse eller (3) annars varit av särskilt farlig art.

Gällande kvalifikationsgrunden ”framkallat fara för flera människoliv” ges i förarbeten som exempel att det framkallats fara för att människor avlider genom att ambulanssjukvård har hindrats från att komma till en olycksplats i tid (a. prop. s. 43).

Med ”egendom av särskild betydelse” avses att den hotade egendomen är av särskilt stor omfattning eller ekonomiskt av större värde eller att den i kulturellt eller annat hänseende är särskilt betydelsefull (a. prop. s. 27).

Kvalifikationsgrunden att gärningen ”annars har varit av särskilt farlig art” ger utrymme att beakta försvarande omständigheter som är hänförliga till det sammanhang i vilket gärningen företagits. Kvalifikationsgrunden kan t.ex. användas för att fånga upp flera kvalificerande omständigheter som förekommer inom ramen för organiserad brottslighet. Det handlar bl.a. om faktorer som innebär att gärningen ytterst kan bli systemhotande, att gärningen kan påverka samhällets funktionssätt eller att gärningen på grund av gärningsmännens organisationsgrad utövas på ett skickligare sätt och med större resurser än annars. Gärningen kan också vara av särskilt farlig art när det handlar om särskilt förslagna tillvägagångssätt. Kvalifikationsgrunden har därutöver ett värde genom att den påminner om den helhetsbedömning som ska göras vid bedömningen av vilken grad en gärning ska placeras i (se a prop. s. 27 med hänvisning till prop. 2015/16:113 s. 66–67).

Enligt 29 kap. 1 § första stycket brottsbalken ska straff, med beaktande av intresset av en enhetlig rättstillämpning, bestämmas inom ramen för den tillämpliga straffskalan efter brottets eller den samlade brottslighetens straffvärde.

Vi bedömningen av straffvärdet ska, enligt andra stycket i samma bestämmelse, beaktas den skada, kränkning eller fara som gärningen inneburit, vad den tilltalade insett eller borde ha insett om detta samt de avsikter eller motiv som han eller hon haft. Det ska särskilt beaktas om gärningen inneburit ett allvarligt angrepp på någons liv eller hälsa eller trygghet till person.

Bestämmelserna i 29 kap. 1 § brottsbalken kompletteras av reglerna i 2 och 3 §§, enligt vilka vissa försvarande och förmildrande omständigheter ska beaktas vid bedömningen av straffvärdet.

Min bedömning

Hovrätten uttalar i sina domskäl bl.a. följande (domen s. 12 f.)

De tilltalades agerande

När det gäller i vilken mån de tilltalade varit delaktiga och vilket ansvar de har gör hovrätten följande överväganden.

IY har vidgått att han befunnit sig i parken men har gjort gällande att han var där för att på ett fredligt sätt visa sitt motstånd mot RP. Av filmmaterialet framgår emellertid att han kastat flera stenar mot poliserna, att han slagit mot en polis med en hockeyklubba, kastat en skyffel och en elsparkcykel mot poliserna, att han hoppsparkat och slagit mot polisfordon och att han stått uppe på taket på ett av polisfordonen och även i ett skede kört polisfordonet rakt in i ett annat brinnande polisfordon. Hovrätten anser att det av filmerna framgår att han haft en mycket pådrivande roll genom att med rop och gester elda på folksamlingen. Han har visserligen stundtals befunnit sig utanför parken men det förändrar inte bedömningen att han haft en starkt pådrivande roll i förhållande till åtminstone det stora flertalet andra i parken.

Vad gäller MA ansluter sig hovrätten till tingsrättens bedömning att det är klarlagt att han varit på platsen och att han för egen del agerat på det sätt åklagaren gjort gällande. Genom materialet är det således bevisat att MA har kastat ett flertal stenar mot polismän och polisbuss, slagit mot en polisbuss samt kastat/slagit en brandsläckare mot en av polisbussarna.

När det gäller [PK] har han medgett att han varit i parken men uppgett att han var där för att på ett fredligt sätt visa sitt missnöje mot RP. Av filmerna framgår emellertid att han varit maskerad och kastat flertalet stenar mot polismän och polisbussar. Han har, framför allt i det inledande skedet, haft en pådrivande roll och genom rop och gester eldat på folksamlingen. Hovrätten delar tingsrättens bedömning att det råder viss tveksamhet om det verkligen är [PK] i någon enstaka sekvens av filmen, men det förändrar inte bedömningen att det är han som i övrigt agerar på filmen och att han varit aktiv i mycket stor utsträckning.

Av filmmaterialet framgår att de tre tilltalade tillsammans med ett stort antal andra personer gått till omfattande angrepp mot polisen och deras verksamhet. Händelserna har utspelat sig på en begränsad yta där möjligheterna att iakttä och bilda sig en uppfattning om vad som försiggick i parken varit mycket goda. Det kan inte ha undgått de tilltalade att även ett mycket stort antal andra personer angripit polisen genom bl.a. stenkastning samt att flera poliser skadats och att flera polisfordon skadats, varav fyra satts i brand. De enskilda deltagarna har snarare förstärkts i sitt handlande genom att de sett hur andra har agerat. De tilltalade har alltså agerat tillsammans och i samförstånd med varandra och flertalet övriga i parken. IY, [PK] och MA ska därmed hållas ansvariga inte enbart för sina egna ageranden i enlighet med ovan utan också för det som framgår av den allmänna delen av åtalet. De kan visserligen inte hållas ansvariga för det som inträffat i Sveaparken innan kl. 17.30 och efter omkring kl. 19.40 när de uppenbarligen lämnade platsen, men det står alldeles klart att angreppen varit som mest intensiva inom det tidsintervallet.

Brottet ska rubriceras som grovt sabotage mot blåljusverksamhet.

Vid bedömningen av om brottet är grovt ska domstolen göra en helhetsbedömning av samtliga omständigheter. I lagen anges tre särskilda kvalifikationsgrunder som ska beaktas vid bedömningen av hur brottet ska rubriceras. Dessa har redogjorts för ovan. Åklagaren har gjort gällande att samtliga kvalifikationsgrunder föreligger. I fråga om gärningen framkallat fara för flera människors liv tas som exempel i förarbetena upp att ambulanspersonal hindras från att komma fram till en olycksplats i tid vilket innebär fara för att människor avlider. Framkallande av fara för egendom av särskild betydelse kan exempelvis vara att hindra räddningstjänst från att komma fram till en brand och att detta leder till fara för att stora ekonomiska eller kulturella värden förstörs i branden (se prop. 2018/19:155 s. 27 och 43).

Det har varit fråga om ett organiserat och mycket omfattande angrepp på polisens samhällsviktiga funktion. Angreppet har pågått under lång tid och krävt omfattande polisförstärkningar från olika delar av landet. Gärningen har föranletts av att polisen beviljat tillstånd för en allmän sammankomst. Att med sådana motiv – samt med omfattande våld och stor samlad kraft – angripa polisen utgör i förlängningen ett angrepp mot något så fundamentalt i en demokrati som yttrande- och demonstrationsfriheten och måste ytterst betecknas som systemhotande. Gärningen har varit av särskilt farlig art och ska redan på grund härav rubriceras som *grovt sabotage mot blåljusverksamhet*. Detta får, som anges nedan, till följd att det omfattande våldet och skadegörelsen måste tillmätas stor betydelse vid straffmätningen.

Påföljd

(...)

För grovt sabotage mot blåljusverksamhet är föreskrivet fängelse lägst två år och högst arton år, eller på livstid. Straffbestämmelsen infördes den 1 januari 2020 och någon klart etablerad praxis som ger vägledning i fråga om påföljdsbestämning finns inte, annat än möjligen beträffande sådant sabotage mot blåljusverksamhet som inte är att bedöma som grovt brott (jfr NJA 2021 s. 457 I och II). Det förhållandet att bestämmelsen infördes i syfte att åstadkomma ett stärkt straffrättsligt skydd mot angrepp på blåljuspersonal, samt straffskalans utformning i förhållande till t.ex. våldsamt upplopp, antyder ändå att den brottslighet som nu är aktuell bör medföra straff som klart överstiger straffminimum.

Sabotage mot blåljusverksamhet är konstruerat som ett abstrakt farebrott, vilket innebär att det för straffansvar är tillräckligt att angreppet är av sådan art och har sådan nivå att gärningen typiskt sett påverkar verksamheten. Detta medför att om gärningen har inneburit skador på verksamhetens personal eller hjälpmedel, eller framkallat konkret fara för sådana skador, bör detta beaktas som försvårande vid straffvärdebedömningen, såvida omständigheterna inte i tillräcklig mån kan beaktas vid brottets indelning i svårighetsgrad (rubricering).

Det angrepp mot polisverksamheten m.m. som IY, MA och [PK] deltagit i måste betecknas som mycket hänsynslöst. Även om deras ansvar inte kan utsträckas längre än till vad som inträffat i Sveaparken under omkring kl. 17.30 till kl. 19.40 står det klart att angreppen under denna tid varit mycket intensiva och eskalerat till den grad att polisen varit tvungna att retirera från platsen. Det har varit fråga om en massiv

stenkastning och annan omfattande våldsutövning riktad mot såväl polismän som polisfordon och polisens hundar. Det har också förekommit upprepade hot om våld mot polispersonalen. Under den tid IY, MA och [PK] deltagit i angreppen har även polisens avspärningar forcerats samt fyra fordon avtvingats polisen och senare satts i brand. Till följd av angreppen har minst 71 poliser skadats, varav 50 så allvarligt att de behövt sjukvård, och 64 poliser har rapporterat påtaglig psykisk påverkan efter händelsen. Att personskadorna inte blivit ännu fler och allvarligare måste med hänsyn till det omfattande våld som utövats berott på tillfälligheter som legat utanför gärningsmännens kontroll. Vidare har åtta polisfordon utsatts för omfattande skador; av dessa har fyra totalförstörts och de sammantagna skadorna på polisiär egendom har beräknats till närmare tre miljoner kronor exklusive moms.

Det är vid bedömningen av straffvärdet klart försvårande att angreppen alldeles uppenbart syftat till att skada poliser och polisiär egendom och att våldsutövningen fortsatt även sedan polisen, med i princip alla möjliga åtgärder, försökt upplösa folksamlingarna. Det råder inte någon tvekan om att upprinnelsen till händelserna varit det tillstånd som beviljats RP att hålla en allmän sammankomst i Sveaparken. Mot den bakgrunden kan var och en av de tilltalades agerande, inte bara bedömas som ett angrepp mot polisverksamheten, utan också som ett angrepp mot den grundlagsbefästa demonstrations- och yttrandefriheten.

Denna hovrätt har i två tidigare domar rörande samma händelser i Sveaparken ansett att utgångspunkten för straffvärdebedömningen bör vara fem års fängelse. Hovrätten gör i det avseendet inte något annat ställningstagande. I ett fall som detta bör samtidigt gälla – att har de medverkande väsentligen deltagit i samma omfattning och med samma övergripande uppsåt – saknas som utgångspunkt anledning att göra någon skillnad mellan dem i straffvärdehänseende.

[PK] har varit i hög grad aktiv i det samlade angreppet. Med utgångspunkt i vad som angetts i det föregående kan för hans del en lindrigare påföljd än vad tingsrätten bestämt inte komma i fråga. MA kan utifrån vad som framgår av filmmaterialet inte anses haft en så pådrivande roll eller i övrigt varit så aktiv i angreppen att det finns skäl att bestämma påföljden till mer än fem års fängelse. När det gäller IY kan utifrån filmmaterialet däremot dras slutsatsen att han haft en mycket pådrivande roll och att han, i förhållande till många andra, varit i så påfallande grad aktiv i våldsutövningen att fängelsestraffet för hans del bör bestämmas till sex år.

Jag instämmer i hovrättens bedömning angående vad som är styrkt beträffande åtalet och de tilltalades agerande samt i fråga om brottet rubricering.

När det gäller straffvärdet av gärningarna vill jag framhålla att tingsrätten på samma underlag funnit att IY ska dömas till fängelse i sju år och sex månader samt att MA ska dömas till fängelse i sex år.

Tingsrätten har uttalat följande angående straffvärdet beträffande bland andra dessa två (tingsrättens dom s. 48).

Gärningen som IY, MA och [PK] nu döms för har varit ett angrepp på polisen, demokratin och rättssamhället. Den har framkallat fara för flera människors liv, men även för flera människors hälsa och egendom av särskild betydelse. Flera av de hörda poliserna har berättat att de fruktade för sina egna, och sina kollegors, liv. Det är bara

tur att någon inte blev mer skadad eller avled. Gärningen har varit av särskilt farlig art, då den pågått under lång tid, varit väl organiserad och innehållit en synnerligen omfattande våldsanvändning riktad mot polisverksamheten.

Vidare har gärningen krävt omfattande polisförstärkningar från flera delar av landet och medfört att polisen trots erhållna förstärkningar inte kunnat fullfölja sitt uppdrag samt varit motiverad av att polisen försökt skydda en grundlagsskyddad allmän sammankomst. Agerandet från IY, MA [PK] och folkmassan har varit livsfarligt och vidrigt. Tingsrätten har inte funnit några förmildrande omständigheter.

När det gäller IY har han, som ovan konstaterats, varit sällsynt aktiv i utövandet av våld mot poliserna. Redan på grund härav är hans straffvärde högre än de medtilltalade. Det samlade straffvärdet för IY är fängelse i sju år och sex månader. Påföljden ska bestämmas till fängelse.

MA har också varit mycket aktiv i det grova sabotaget mot blåljusverksamheten. Straffvärdet för hans brottslighet är fängelse i sex år. Påföljden ska bestämmas till fängelse. MA har återfallit i brottslighet under prøvotid. Den villkorligt medgivna friheten ska därför förklaras helt förverkad. Särskilda skäl mot detta har inte framkommit.

Det måste framhållas att angreppet mot polisverksamheten, som har varit utdraget i tiden, har skett genom användande av mycket allvarligt våld mot enskilda polismän i form av att en betydande mängd föremål, däribland mycket stora stenar, har kastats mot och träffat dem. Våldet har medfört skador på ett stort antal polismän och deras utrustning. Att stora stenar har kastats mot polispersonalen har dessutom inneburit en konkret och allvarlig fara för deras liv och hälsa. Några av de polismän som vittnat har berättat att de på allvar fruktade för sina liv. "Om jag hade ramlat hade jag stenats till döds". Flera av de polismän som befann sig på platsen har efter händelsen drabbats av psykisk ohälsa i form av PTSD. Dessa försvårande omständigheter, som alltså inte legat till grund för brottets rubricering, bör enligt min uppfattning få ett mycket påtagligt genomslag vid straffvärdebedömningen.

Mot denna bakgrund anser jag att straffvärdet av de gärningar som IY och MA ska dömas för är betydligt högre än vad domstolarna funnit. Eftersom åklagaren inte överklagade tingsrättens dom bör dock påföljderna för dem bestämmas i enlighet med tingsrättens domslut.

Prövningstillstånd

Enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken får prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar (Peter Fitger, Rättegångsbalken, s. 54:26).

Jag vill inledningsvis peka på att flera domstolar som provat åtal efter de s.k. påskupploppen gett uttryck för att den livsfara polispersonalen utsatts för inte

är en sådan omständighet som kan beaktas vid bedömningen av gärningens rubricering. Detta då det som exempel i förarbetena anges den fara för människors liv och hälsa som kan uppkomma genom att en ambulans hindras från att komma fram till en olyckplats. En sådan läsning av bestämmelsen framstår som stötande och kan starkt ifrågasättas, då det inte kan vara någon skillnad i fråga om vems liv som är i fara till följd av gärningen.

Hovrätten har i denna dom uttalat att, i likhet med de tidigare domar som meddelats av samma hovrätt angående nämnda händelse, utgångspunkten för straffvärdebedömningen bör vara fängelse i fem år (domen s. 16).

Mot bakgrund av det stora antal åtal som de s.k. påskupploppen genererar är det enligt min uppfattning av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen uttalar sig dels angående vilka omständigheter som ska ligga till grund för rubriceringen och dels angående utgångspunkten för straffvärdebedömningen i de fall som är likartade. Särskilt eftersom straffskalan för det grova brottet är mycket vid och då några närmare hållpunkter för bedömningen av straffvärdet inte ges i förarbetena till bestämmelsen.

Högsta domstolen har nyligen meddelat prövningstillstånd i ett mål som gäller samma händelse i Sveaparken, men där riksåklagaren inte överklagat hovrättens dom varför någon skärpning av straffen inte kan komma ifråga (Högsta domstolens mål B 6185-22).

Som framgår av tings- och hovrättens domar har IY varit särskilt aktiv och pådrivande under händelsen medan MA inte varit lika aktiv och pådrivande. Detta mål illustrerar därför på ett tydligt sätt de skillnader som bör förevara när det gäller straffvärdet av de olika tilltalades deltagande i gärningarna. Enligt min uppfattning är det faktiska händelseförloppet väl utrett varför målet i sig är lämpligt för en prövning i Högsta domstolen.

Sammanfattningsvis är det enligt min uppfattning av vikt för ledning av rättstillämpningen att även det nu överklagade målet prövas, framförallt i fråga om påföljd.

Bevisning m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och med mina synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i målet.

Katarina Johansson Welin

My Hedström

Kopia till:
Utvecklingscentrum
Rättschefen
Göteborgs åklagarkammare (AM-76308-22)
Vice chefsåklagaren Ove Jäverfelt